

kao mit od kojeg istraživanje polazi svoj smisao ima samo u razlici spram svih ostalih mitova. Dakle, svaki mit ima smisao samo u unutar sistema razlika sa svim drugim mitovima.

Drugi momenat, poreklo. Ne postoji jedinstven apsolutan izvor mita. Sve počinje (ili jeste) strukturom ili relacijom, kao što smo već rekli. Govor o strukturi bez središta ne *može da ima apsolutni subjekat ili središte*. Da bi se govorilo o mitu kao strukturi bez središta govor mora nastojati da izbegne usredišnjavanje nesredišne strukture. On treba da odustane od naučnog i filozofskog govora, od episteme kao apsolutne potrebe za središtem. Za razliku od epistemičkog govora, strukturni govor o mitovima, mito-logički govor mora i sam da bude mitoforman, mora imati oblik onoga o čemu govori. Nepostojanje utvrđenog središta mitskog ili mitološkog govora opravdava se muzičkim modelom kojeg Levi-Stros izabira za kompoziciju svoje knjige.

Ako je mito-logika kao Levi-Strosov govor o mitovima i sama mito-poetska, mito-morfička, da li to znači da svi govori o mitovima vrede? Da li je moguće izbeći epistemološku funkciju utvrđivanja razlika svojstava govora o mitu pita Derida. Strukturalizam je sa jedne strane kritika empirizma, dok sa druge strane se nudi kao empirijski ogled koga bi nova obaveštenja uvek mogla dopuniti ili obesnažiti. Strukturalne sheme su uvek predložene kao hipoteze na osnovu određenog zbira obaveštenja i koje se podvrgavaju iskustvenoj proveri. Levi-Stros na kritiku da nije sakupio sve mitove južnoameričkih naroda o kojima govori odgovara da bi to bilo kao kada bi se od lingviste koji gradi gramatiku određenog jezika tražilo da prethodno sakupi sve reči koje su se ikada javile u datom jeziku – na temelju malog broja rečenica gradi se gramatika jezika smatra Levi-Stros.